

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: D. ALEXANDRESCO

A B O N A M E N T U L

Pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI

11 — Strada Artei — 11

In dosul Palatului Justiției

SUMAR :

Dificultatea născută în practică în concilierea textelor art. 50 și 52 din legea judecătorilor de pace, de d-l C. St. Ștefănescu :

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

Curtea de casație, s. I: *Florea Ion Florică cu Elena Păun Cojocaru și alții;*

Curtea de casație, s. II și Curtea de apel Galați, s. I: *Maria D-r Isvoranu cu soțul său D-r Isvoranu, pentru divorț, cu o Observație de d-l D. Alexandrescu;*

Curtea cu Jurați din Ilfov: *D-r Moisescu cu I. Teodorescu;*
 Judecătoria ocol. VI Bucuresci: *I. Hansea cu Popa Ilie și T. Stoicescu cu o Notă;*
 Bibliografie.

Dificultatea născută în practică în concilierea textelor art. 50 și 52 din legea judecătorilor de pace

Prin art. 50 din legea pentru judecătorii de pace, cuprins în cartea II-a, partea I-a, titlul I-iu, despre organizarea judecătorilor de ocol, se arată personalul ce compune o judecătorie de ocol; iar în partea finală atribuțiunile personatului inferior al judecătoriei (1).

În aceeași carte și sub același titlu, și anume în art. 52, legiutorul, arătând atribuțiunile ajutorului de judecător, spune în alin. I că densusul contrasemnează procesele verbale de autentificare în cas de lipsă a copistului grefier (2).

Acestea fiind textele se naște întrebarea: cum se împacă în practică dispozițiunile acestor două articole, căci, după cum se vede, sunt în contradicție unul cu altul?

Urmează oare ca în lipsa copistului grefier, adică a celui plătit de stat, procesul verbal de autentificare a unui act să fie contra-semnat de către cel l'alt copist conform art. 50 sau el nu poate fi contra-semnat de cât de ajutorul judecătoriei conform art. 52?

De la început susțin că urmează a se face usnumai de dispozițiunile art. 50 ca fiind mai în armonie cu logica și cu economia legii.

(1) Art. 50. Fie care judecătorie de ocol se compune dintr'un judecător, un ajutor și doi copisti, care vor îndeplini tot de o dată și funcțiunile de grefier și arhivar, după trebuințele serviciului.

(2) Ajutorul judecătorului de ocol îndeplinește toate funcțiunile judecătorului în cas de lipsă sau împedcare a acestuia . . . și contrasemna pr. verbale de autentificare în cas de lipsă a copistului grefier.

Mai înainte însă de a arăta argumentele părerii acesteia, să vedem dacă în lucrările preparatorii, în desbaterile corpurilor legiuitoare, urmate cu ocazia votării acestei legi, cum și în diferitele scrieri asupra acestei legi, se găsește ceva care să pondereze în favoarea uneia sau alteia din ideile emise sub art. 50 și 52 din lege.

În expunerea de motive, ce însoțește proiectul legii, se arată avantajii acestei legi față cu legea similară din 1894, dar nu se găsește nimic referitor la cestiunea de mai sus.

Venind la votarea legii la cameră găsim mai întâi raportul proiectului de lege făcut de către d-l Al. Gr. Djuvara, în care se zice:

«Pentru ca judecătoria de ocol să fie însă înzestrată ca o adevărată instanță, bucurându-se de organele ce'i sunt indispensabile, Comitetul delegaților a prevăzut prin art. 50 ca pe lângă ajutor, unul din cei doi copisti să îndeplinească în tot-d'a-una funcțiunea de grefier. Se înțelege bine ce importanță are această dispozițiune și câtă siguranță dă împlicinaților» (3).

Dacă această dispozițiune s'ar fi tradus în lege, cestiunea de mai sus ar fi fost definitiv rezolvată, căci ar fi putut fi considerată ca un corolar al dispozițiunilor cuprinse în art. 52. La Cameră însă art. 50 se votează așa cum era formulat în proiectul de lege—și cum de fapt a și devenit lege—cuvintele *tot d'a-una*, din raportul legii au fost înlocuite cu acelea: *după trebuințele serviciului*.

Din desbaterile urmate la Cameră, cu ocazia votării acestei legi, rezultă să art. 50 și 52 au fost admise și votate fără nici o discuție sau modificare (4).

Venind la Senat găsim că d-l Al. Constantinescu, în raportul legii, nu face nici o observațiune asupra proiectului ce'l depune așa cum a fost votat la Cameră.

Același lucru ca la Cameră se întâmplă și la Senat cu ocazia admiterii și votării legii (5).

Dacă cercetăm în afară de aceste lucrări oficiale mai găsim în *controversalele legii pentru judecătorii de pace* a d-lui Corneliu Botez, la pagina 64 și relativ la art. 52: «O asemenea dispozițiune nu poate de cât să jignească prestigiul ajutorului judecătoriei, care este licențiat în drept sau și doctor în

(3) Vezi pag. 394, *Monit. Of.* No. 36 din 1 Martie 1896.(4) *Ibidem* pag. 425 și 426. *M. off.* n. 37.(5) *Monit. off.* No. 46 din 23 Martie 1896, pag. 473 și 474.

drept și are gradul erarhic al supleanților de tribunal».

Tot cam în sensul acestei dispozițiuni, era o dispozițiune în legea din 1 Martie 1894, după care (art. 5) în cas de împedicare bruscă a judecătorului, președintele tribunalului putea delega, imediat, fie pe ajutorul altei judecătoriai, fie pe *grefierul tribunalului* său în cas de împedicare a acestuia *chiar pe un ajutor de grefă*. În cea l'altă lucrare a d-lui Corneliu Botez *Codicele de ședință al judecătorului de pace*, găsim referitor la art. 52 următoarele: «Acest articol în partea finală conține o inovație a legiuitorului din 1894 care a fost supusă în Senat unei vii critici din partea d-lui G. Mârzescu, care spunea: «Este ceva fenomenal ca acest ajutor de judecător de pace, care are să exercite toate atribuțiunile judecătorului de pace, să mai joace și rolul de copist și în ce acte? În acte de autentificare».

D-l Al. Marghiloman: «Să nu fim exclusiv formalști și de câte ori se ivește posibilitatea de a face ceva practic, să nu o înlăturăm din fetișism pentru formă». Și mai de parte: «Ajutorul este adevăratul cap al cancelariei. El este însărcinat cu ținerea registrelor, cu supravegherea cancelariei. În asemenea situațiune pentru ce să ne lipsim de a înlesni țăranilor autentificarea de acte, când lipsește copistul care în cazul acesta ia calitatea de grefier?» (6)

Am arătat cât se poate de exact ce am putut cu lege din lucrările oficiale relativ la cestiune, iar dintre diferitele scrieri m'am referit numai la acelea ale d-lui Corneliu Botez ca fiind cele mai complete.

Ei bine! din toate acestea rezultă că dispozițiunea art. 52 din lege, referitoare la contrasemnarea proceselor verbale de către ajutor, este o inovație a legiuitorului din 1894.

Să cercetăm dacă această dispozițiune, această inovație, mai avea rațiune de a fi introdusă în textul legii din 1896, dacă ea n'a fost cum-va introdusă prin inadvertență.

Cred că această dispozițiune nu-și mai avea rațiune de a fi în legea din 1896, de oare-ce după legea din 1894 regula fiind ca fie care judecătorie să se compună dintr'un singur copist (7) era natural ca în cas de lipsă a acestuia procesul verbal de autentificare să fie contrasemnat de către ajutorul judecătoriai, pe când după legea din 1896 fie care judecătorie compunându-se din doi copişti, unul dintre aceștia va îndeplini, *după trebuințele serviciului*, funcțiunea de grefier, deci va contrasemna procesul verbal de autentificare în cas de lipsă a copistului grefier titular. Și apoi cine poate asigura că sub imperiul legii din 1894 la o judecătorie cu mai mulți copişti procesul verbal de autentificare nu era contrasemnat indiferent de către ori-care din copişti săi de către unul în lipsa celui-l'alt?

Apoi dacă lucrurile a fost posibil să se petreacă ast-fel sub imperiul legii din 1894, când nu exista un alt text de cât acela care impunea ajutorului judecătoriai obligațiunea de a contrasemna aceste

proces-verbale, de ce nu s'ar admite, ca fiind conform cu textul legii, ca ori care dintre acești doi copişti să contrasemneze procesele verbale de autentificare în cas de lipsă a unuia dintre dênșii, mai cu seamă față cu dispozițiunile art. 50 din lege?

De sigur dacă în legea judecătoriilor săi în vre un regulament la lege s'ar prevedea condițiuni deosebite pentru ocuparea postului de copist grefier sau copist arhivar, atunci s'ar putea susține că numai dispozițiunile art. 52 urmează să se aplice cu stricteță, dar în legea judecătoriilor din 1896 ne existând nici un asemenea text, suntem siliți a recurge la regulamentul legii jud. de pace din 1894, care, prin art. 52, ne trimite la regulamentul grefelor tribunalelor și anume la art. 8 și 9, după care, pentru ocuparea postului de copist se cere practica de un an în grefa unui tribunal, cunoștințele gimnasiale sau numai cunoștințele claselor primare acolo unde nu sunt gimnasil (8); deci nici din acest punct de vedere nu se poate trage un argument contra părerei emise în acest articol.

Dacă s'ar susține părerea contrarie s'ar naște o altă dificultate, cu mult mai gravă și imposibil a fi rezolvată: se știe că sunt judecătoriai la care—din motive ce nu intră în cadrul cestiunei noastre—s'a desființat postul de ajutor de judecător. Se naște întrebarea: Ce s'ar întâmpla într'un asemenea cas când copistul grefier ar lipsi fiind în concediu? De alt-mintrelea același lucru s'ar petrece și la o judecătorie cu ajutor: judecătorul cu copistul grefier sunt săi în ședință pentru judecarea proceselor săi duși în vre-o cercetare locală. În acest timp dacă s'ar prezenta cine-va cu act pentru autentificare nu ar fi primit pentru că lipsește copistul grefier, cu toate că cel-l'alt copist ar putea asista la primirea actului și ar putea contrasemna procesul verbal de autentificare, conf. art. 50. Iată dar unde s'ar ajunge în cazul acesta: s'ar eluda și litera legii și scopul ei care este: înlesnirea pentru justițiabili de a avea la îndemână autorități pentru îmbrăcarea cu formele cerute a actelor intervenite între dênșii.

Inchei acest articol susținând că autorul legii judecătoriilor din 1896 a avut în vedere între altele și discușiunile urmate în Senat cu ocazia votării legii din 1894 și de aceea a prevăzut pe lângă fie care judecătorie cel puțin doi copişti, care să îndeplinească și funcțiunile de grefier și arhivar după trebuințele serviciului, și că numai prin neobservare s'a strecurat în lege și dispozițiunile finale ale art. 52: că în fine, un judecător, în nici un cas, nu poate face us de dispozițiunile altui text de lege de cât art. 50 în cestiunea ce se discută.

C. St. Ștefănescu

Pesceana, 1 Septembrie 1903

Judecătorul ocol. Jiu

(8) Vezi art. 7—11 din regulam. grefelor trib. în colecția d-lui Ghețu, pag. 1288, vol. I.

PREȚ BUN

ofer celor cari posedă și ar vroi să vândă vol. I sau vol. III din *Tratatul de Drept Civil* al d-lui D. Alexandresco.

Ofertele se vor adresa d-lui *Codreanu*, la acest ziar, care se însărcinează a vinde colecțiuni complete din această importantă lucrare.

(6) *Codicele de ședință al judecătorului de pace* de d-l Corneliu Botez, pag. 123 și 124.

(7) Vezi art. 5 legea jud. din 1894.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Sect. I

Audiența de la 10 Octombrie 1903

Președinția D-lui CH. PHEREKYDE, Președinte

Florea Ion Florică cu Elena Păun Cojocarul și alții

Pământ rural. — Prescripțiune. — Dacă asemenea pământuri se pot câștiga prin prescripțiune. — (Art. 132 din Constituție; art. 7 din legea rurală din 1864; art. 1 din legea interpretativă din 1879).

Pământurile date sătenilor în baza legii rurale din 1864 fiind alienabile în condițiunile acestei legi și ale legii interpretative din 1879, asemenea pământuri se pot dobândi prin prescripțiune.

Decisiunea 405/903. — Casată sentința Trib. Romanai cu No. 95/902 în urma recursului făcut de Florea Ion Florică, în proces cu Elena Păun Cojocarul și alții.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier D. Cuculi;

Pe d-l avocat Nicolescu, în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Crătunescu, în combateri; și

Pe d-l Procuror de secție St. Stătescu în concluziuni fiind minorii în cauză.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat:

„Violarea art. 1890 C. civ. și a art. 1 și urm. din legea rurală din 1864, precum și art. 7 din legea interpretativă de la 1879, și exces de putere.

„Am invocat înaintea tribunalului prescripțiunea de 30 ani, căci de la 1864 și până la intentarea acțiunii anul 1899, părintele meu Ion Florică a stăpânit acel teren, așa că a trecut mai bine de 30 ani și rău tribunalul mi respinge cererea de prescripțiune, pe motiv că terenurile rurale sunt inalienabile și imprescriptibile, fără a ține seamă că tatăl meu a fost agricultor și întrunea condițiunile prevăzute de legea din 1879, pentru a putea căpăta teren rural.

„In acelaș timp, Tribunalul comite și un exces de putere și nu și motivează nici hotărîrea sa nepronunțându-se asupra cauzărilor mele de a putea obține teren rural.”

Având în vedere sentința supusă recursului, din care se constată că la acțiunea în revendicare, care face obiectul procesului de față, intentată de intimații de azi în recurs, contra recurentului Florea Ion Florică, aceasta a opus ca mijloc de apărare, prescripțiunea aquisitivă de 30 ani, preluând că este țeran cultivator de pământ și ca atare că se găsește în condițiunile legii rurale spre a putea dobândi pământ în baza legii din 1864, putând dovedi prescripțiunea prin martori;

Că tribunalul, pe motiv că după legea rurală, pământurile date țeranilor, sunt inalienabile în mod absolut, a respins mijlocul de apărare invocat de recurent;

Având în vedere dispozițiunile art. 7 din legea rurală de la 1864, art. 1 din legea interpretativă a art. 7 și 132 din Constituțiunea de la 1864;

Considerând că, prin citatul art. 132 menținându-se inalienabilitatea pământurilor rurale cu excepțiunile prevăzute în legea de la 1864 și cea interpretativă din 1879, nu s'a făcut de cât a se da un caracter constituțional inalienabilității, fără însă să se oprească sătenii de a și instrîina pământurile lor în total sau în parte, către comună, sau la alți săteni, cari s'ar găsi în condițiunile prevăzute de acele legi;

Considerând că ast-fel fiind, când tribunalul în specie respinge prescripțiunea aquisitivă invocată de recurent, numai pe motivul că pământurile sunt inalienabile, și

imprescriptibile în mod absolut, fără a cerceta dacă recurentul se găsea sau nu în condițiunile cerute, de legea din 1864, și cea interpretativă din 1879, spre a putea dobândi prin prescripțiune proprietatea pământului în litigiu prin această procedare, instanța de fond violează și interpretează greșit sus citatele texte de lege; Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, s. II

Audiența de la 3 Noembrie 1903

Președinția D-lui C. C. ȘTEFĂNESCU, Consilier

Maria Isvoranu cu soțul (divorț)

Divorț. — Apel. — Cerere reconvențională făcută de soțul pîrit. — Dacă o asemenea cerere se poate face pentru prima oară înaintea Curții de apel. — (Art. 327 din Pr. civilă).

Cererea reconvențională ce se opune de soțul pîrit în instanța de divorț în sensul d'a se pronunța în favoarea sa divorțul cerut de soțul reclamant, nu trebuie privită ca o cerere nouă care nu se poate face pentru prima oară în apel, căci prin ea pîritul nu substituie o nouă cerere de divorț la cea deferită judecății tribunalului, ci se mărginește a se apăra în contra aceleiași cereri introdusă de soțul reclamant, conchizînd a se pronunța divorțul în favoarea sa, și prin urmare, o asemenea cerere reconvențională se poate face pentru prima oară înaintea Curții de apel.

Decisiunea 462/903. — Casată, în urma unei divergențe, după recursul făcut de Maria Isvoranu decizia Curții de apel Galați secția I No. 20/903, dată în procesul cu soțul său Isvoranu pentru divorț.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier G. P. Petrescu;

Pe d-l avocat I. Tanoviceanu în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat P. Capeleanu, în combateri.

Deliberând,

Asupra mijlocului I de casare:

„Violarea art. 327 Pr. civ. Curtea de apel din Galați respinge cererea reconvențională de divorț sub cuvînt că fiind cererea nouă, nu poate fi introdusă pentru prima oară în apel, pe când adevărul este că o asemenea cerere nu e de cât o apărare permisă de lege chiar în apel.”

Având în vedere decisiunea supusă recursului, din care rezultă că D-nul Isvoranu a pornit o acțiune de divorț în contra soției sale, basată pe injurii grave;

Că această acțiune fiind admisă ca întemeiată de Tribunalul de Ilfov, prin hotărîrea No. 17/900, Maria Isvoranu, recurenta de astă-zi, a făcut apel, și Curtea de apel din Galați judecând ca curte de trimitere, a confirmat acea hotărîre;

Având în vedere că înaintea Curții de trimetere, recurenta, după ce s'a opus la cererea reclamantului ca și în prima instanță, apoi, în subsidiar, a formulat și dînsa o cerere reconvențională tinzînd a se pronunța în favoarea sa divorțul cerut de soțul său;

Că curtea a respins această cerere ca neadmisibilă, pe motiv că ea constituie o cerere nouă, ce nu poate fi făcută pentru prima oară în apel, potrivit art. 327 din Codul de procedură civilă;

Considerând că din dispozițiunea acestui text de lege rezultă că, în apel, nu se poate face nici o cerere nouă, care nu s'a făcut la întâia instanță; că, prin excepțiune la această regulă prescrisă de legiuitor în scop d'a nu lăsa să fie lipsite părțile de beneficiul celor două grade

de jurisdicțiune, cererile care servese ca mijloace de apărare în contra acțiunii principale, pârâtul le poate face pentru prima oară în apel;

Considerând că cererea reconvențională ce se opune de soțul pârât în instanța de divorț, în sensul d'a se pronunța în favoarea sa divorțul cerut de soțul reclamant, nu trebuie privită ca o cerere nouă care nu se poate face pentru prima oară în apel; căci prin ea pârâtul nu substitue o nouă cerere de divorț la cea deferită judecății tribunalului, ci se mărginesc a se apăra în contra aceleiași cereri introdusă de soțul reclamant, conchidând a se pronunța divorțul în favoarea sa;

Că asemenea cereri trebuie cu atât mai mult considerate ca o apărare la acțiunea principală, cu cât, o dată definitiv desfăcută căsătoria în favoarea soțului reclamant, soțul în contra căruia s'a pronunțat divorțul nu va mai putea cere printr'o acțiune principală a se decide că divorțul trebuie alt-fel pronunțat, adică nu în favoarea, ci în contra soțului care reclamase, căci el se va isbi de autoritatea lucrului judecat;

Că așa fiind, Curtea refuzând a judeca cererea reconvențională formulată de recurentă, pe motiv că ea constituie o cerere nouă, ce nu se poate face pentru prima oară în apel, a violat art. 327 citat, și decisiunea sa cată a fi casată;

Pentru aceste motive, și fără a mai discuta mijlocul al doilea de casare, Curtea, casează, . . . etc.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, Secția I

Audiența de la 12 Februarie 1903

Președenția D-lui G. C. ȘISMAN, Prim-Președinte

Maria D-r Isvoranu cu soțul său D-r G. Isvoranu

Decisiune civilă No. 20

Divorț.—Apel.—Cerere reconvențională făcută pentru prima oară în apel de către soțul pârât.—Neadmisibilitate.—(Art. 212 Cod civil și art. 327 Pr. civilă).

In materie de despărțenie, nu se poate face pentru prima oară înaintea curții de apel o cerere reconvențională de către soțul pârât, căci dacă s'ar declara de admisibilă o asemenea cerere în apel, se eludează principiul celor două grade de jurisdicțiune.

S'a ascultat d-l avocat I. Tanoviceanu din partea apelantei Maria D-r Isvoranu, și d-l avocat C. N. Toneanu din partea intimatului D-r G. Isvoranu;

Curtea deliberând, și

Având în vedere decisiunea Inaltei Curți de casație și justiție, s. II cu No. 541/902 (*) prin care s'a casat decisiunea Curții de apel Craiova s. I, No. 138/902, și s'a trimis în judecarea acestei Curți apelul făcut de Maria Isvoranu contra sentinței trib. Ilfov, s. II, No. 17/900, dată în procesul de divorț intentat contră'i de soțul său, D-r Isvoranu;

Ascultând susținerile părților;

Având în vedere că prin sentința apelată s'a admis acțiunea intentată de intimatul D-r Isvoranu și s'a declarat desfăcută căsătoria dintre el și apelanta pentru insulte și părăsirea domiciliului;

Având în vedere că apelanta prin petițiunea de apel a făcut și acțiune reconvențională și a cerut astăzi înaintea Curții admiterea apelului, în sensul d'a se respinge acțiunea de divorț intentată contră'i de către intimat, pe motiv că în urma faptelor pe care este întemeiată acțiunea numitului, s'a reconciliat între dânsii, cum rezultă din scrisorile cu data de 2 și 5 Aprilie 1899,

91

(*) Vezi Curierul Judiciar, din 1902, No. 47, unde este publicată și observația Directorului nostru.

și că, în tot cazul, au fost insulte reciproce din partea ambilor soți, pentru care nici unul nu poate cere despărțirea; iar în cas când se va găsi că este loc la despărțirea căsătoriei, să se pronunțe divorțul în favoarea sa, admitându-i-se cererea reconvențională ce a făcut, pe basa insultelor grave ce i s'au adus de soțul său, prin scrisorile de care s'a servit înaintea acestei Curți;

Având în vedere că de și intimatul Dr. Isvoranu a adresat soției sale insulte destul de grave prin scrisorile trimise, unele direct și altele copiilor lor, apelanta însă care este defendoare în această acțiune de divorț, nu se poate prevala contra intimatului, care este reclamant, de împrejurarea că și el s'a făcut culpabil de fapte care formează o cauză de divorț; cu alte cuvinte, dînsa nu poate opune cu succes compensațiunea la acțiunea de divorț ce i-a intentat soțul său;

Intr'adevăr: legiuitorul, prin art. 212 C. civ., a consacrat principiul că divorțul va fi permis îndată ce pacea conjugală, siguranța sau liniștea soților ar fi grav compromise; el a voit să împedice, prin o instituțiune de ordine publică, ca spectacolul faptelor așa de imorale să nu pervertească moravurile prin urmare, când fie-care din soți aduce ast-fel partea sa de turburare în familie, deparle ca aceste acte imorale să se neutralizeze, ele se adaugă unul la altul, scandalul e dublu și divorțul devine îndoit de necesar;

Că, într-un-cât, în asemenea situațiune, când fie care soț se face culpabil către cel-lalt de fapte care formează o cauză de divorț, soțul defendor n'are de cât să pornească și el contra reclamantului acțiune de divorț, și tribunalul găsind fondate ambele acțiuni va pronunța divorțul contra fie-cărui soț, ast-fel în cât nici unul nu v'a fi lesat nici avantajat;

Având în vedere că, în specie, apelanta nu a intentat la tribunalul de prima instanță o acțiune de divorț contra soțului său, asupra căreia să se fi îndeplinit toate formalitățile prescrite de Codul civil în această materie, ci s'a mărginit ca, prin petițiunea de apel să facă cerere reconvențională, pe care a susținut'o și oral înaintea Curții, prin care tinde ca în cas când Curtea ar găsi că căsătoria între soți nu mai poate exista în asemenea cas divorțul să se pronunțe în favoarea sa;

Considerând că această cerere reconvențională, făcută pentru prima oară în instanța de apel, fiind o cerere nouă, care n'a fost făcută și discutată la prima instanță, este inadmisibilă, conform art. 327 Pr. civ., pentru că se eludează principiul celor două grade de jurisdicțiune; că, dacă în Franța, se poate face în apel cerere reconvențională în materie de divorț, aceasta se explică prin aceea că legea din 1887, a consacrat în mod special acest drept; pe când în Codul nostru civil nu există o asemenea dispozițiune prin care defendorul în acțiunea de divorț să fie autorizat de a face cerere reconvențională în apel;

Că, prin urmare, cererea reconvențională a apelantei urmează a fi respinsă ca inadmisibilă;

Că, așa fiind, și găsindu-se întemeiate faptele imputate apelantei, acțiunea intimatului a fost bine admisă și apelul este nefondat și urmează a se respinge confirmându-se sentința apelată;

Pentru aceste motive, Curtea, în majoritate (*), respinge apelul și respinge și cererea reconvențională.

(ss) G. C. Șisman, M. A. Beștelei, Fr. Papp.

Grefier (s) V. Mihăileanu

(*) Considerantele în dovedirea faptelor de insultă și abandon ne interesând, nu le-am mai reprodus. (N. R.)

(*) Minoritatea, reprezentată prin d-l consilier C. Nicolescu, a fost de părere a se admite apelul și a se respinge acțiunea de divorț intentată de soț, pentru motive că soția apelantă nu se afla în culpă, ci din contra soțul reclamant. N'am mai reprodus considerentele fiind motivate de constatări de fapte, care nu interesează pe cititori. (N. R.)

Observație. — Nimene nu poate tăgădui utilitatea unei cereri reconvenționale în materie de divorț. Soțul pârît, în contra căruia s'a cerut divorțul, are interes de a introduce o asemenea acțiune, pentru-că reclamantul primitiv care ar face să se pronunțe divorțul în favoarea sa, n'ar avea de cât să nu transcrie sentința, și în asemenea caz, căsătoria n'ar fi desfăcută (1).

Apoi, un alt interes, pe care îl are soțul pârît de a face ca divorțul să fie pronunțat și în favoarea sa, este ca el să nu fie condamnat la pensia alimentară, prevădută de art. 281 Cod civ.; căci îndată ce divorțul s'a pronunțat contra ambilor soți, nici unul nu are dreptul la alimentele prevădute de acest text (2).

Prin urmare, utilitatea cererei reconvenționale, în materie de divorț, nu poate fi contestată.

Asemenea cerere putându-se introduce la prima instanță, în orî ce stare s'ar găsi procesul, până a nu se da o hotărîre definitivă, de aici rezultă că cererea de divorț a unuia din soți, chiar ajunsă la stadiul ascultărei marturilor, trebuie juncționată cu cererea reconvențională introdusă de celalalt soț cu mult mai târziu, spre a se judeca ambele acțiuni în acelaș timp, pentru a se înlătura ast-fel posibilitatea unor hotărîri contradictorii (3).

Această soluție lasă a se presupune că cererea reconvențională a fost făcută în prima instanță. Naște însă întrebare: Asemenea acțiune poate fi introdusă pentru prima oară în apel? Curtea de casație, prin decizia ce publicăm astăzi, admite afirmativa, și această soluție se susține de unii și în Franța.

«Cela me paraît si raisonnable, ditte Demolombe, que j'admettrais, même en appel, cette demande reconventionnelle; et je préfère, sous ce rapport, à l'arrêt contraire de la Cour d'Agen (Sirey, 40. 2. 411), la doctrine conforme des arrêts de la Cour de Caen» (4).

În Franța, chestiunea astăzi nu mai este îndoelnică, fiind-că art. 248 § 4 (L. din 18 April 1886) dispune anume că: «*Les demandes reconventionnelles peuvent se produire en appel, sans être considérées comme demandes nouvelles*» (5).

La noi, însă, acest text lipsind, cererea reconvențională nu poate nici într'un caz fi făcută pentru prima oară în apel, atât din cauza art. 327

Pr. civ., cât și din cauza procedurii excepționale a divorțului, de la care părțile s'ar putea ast-fel sustrage cu cea mai mare ușurință. În zadar se obiectează că cererea reconvențională n'ar fi o cerere nouă, ci numai un mijloc de apărare; căci pârîtul nu se mărginește a se apăra contra cererii principale, ci cere ca divorțul să fie pronunțat în favoarea sa, ceea ce presupune că și el are motive de divorț, pe care le a stabilit înaintea justiției. Or, aceste motive nu pot fi dovedite pentru prima oară înaintea Curței, ci trebuie să fie apreciate de judecătorii ambelor grade de jurisdicție. La ce ar mai servi, în adevăr, procedura lungă a divorțului, pe care legiuitorul a prescris-o la prima instanță, dacă o parte s'ar putea sustrage de la această procedură, invocând și dovedind motivele sale pentru prima oară în apel, unde afacerea se judecă de urgență?

Și apoi cu ce drept soțul pârît s'ar sustrage de la încercările de împăcare, pe care legea le prescrie în materie de divorț?

Aceste încercări de împăciuire fiind de ordine publică, sunt aplicabile chiar cererelor reconvenționale. Acest principiu este recunoscut, de și chestia este controversată, atât de autori cât și de jurisprudență (6).

Iată cum se exprimă, în această privință Curtea noastră supremă prin o decizie anterioară (19 Mai 1893): «Considerând că cererea reconvențională, în materie de divorț, fiind o adevărată acțiune (7), ca atare, trebuie păzite în privința ei toate formele speciale de procedură prevădute de lege, forme de ordine publică, care tind a împedica divorțul, înmulțind încercările și ocaziunile de împăciuire a soților; considerând că obiectiunea făcută astăzi înaintea acestei Curți de intimata, cum că sfaturile de împăcare fiind făcute de presid. tribunalului, cu ocaziunea procesului de divorț intentat de dinsa contra soțului său, recurentul de așî, și acele sfaturi neisbutind, era de prisos a se mai repeta și cu ocaziunea acțiunii reconvenționale făcută de recurent, nu este întemeiată, întru cât cererea reconvențională schimbă cu totul poziția părților în instanță, reclamantul din acțiunea principală devenind, la rîndul său intimat în acțiunea reconvențională, și ca atare, putînd avea interes ca divorțul să nu mai fie pronunțat; este dar evident (8) că trime-

(1) Cpr. Demolombe, IV, 416. Laurent, III, 270. Massé-Vergé, I, § 139, p. 253, nota 12. Vedî și T. Huc, II, 340.

(2) Cas. fr. D. P. 74. 1. 342.—Dacă divorțul a fost pronunțat contra femeii, bărbatul, care nu ar avea mijloace suficiente de traiu, ar putea dobîndi, în baza art. 281, o pensie alimentară de la fosta sa soție. Codul german o spune în termeni expresi (art. 1578, § ultim).

(3) Cpr. Trib. Putna, Curierul Judiciar din 1902, No. 3 (cu observația noastră).

(4) Demolombe, IV, 437. Vedî și C. Angers, Sirey, 80. 2. 432.

(5) Cpr. Vraye et Gode, *Le Divorce et la séparation de corps*, 391, p. 352 (ed. a 2-a, 1887).

(6) Cpr. Cas. fr. D. P. 59. 1. 228. Massol, *Séparation de corps*, p. 165. Le Senne, *Idem*, 153. Laurent, III, 271, 343. Bièche, *Dictionn. de procéd.*, V° *Séparation*, 93. Vedî și t. I, partea II a Comentariilor noastre, pag. 170, text și nota 2.

(7) Dacă este vorba, în specie, de o adevărată acțiune, și așa este, necontestat; cum se poate oare introduce pentru prima oară o acțiune înaintea Curței de apel? . . . . .

(8) Ceea ce era evident la 1893, nu mai este evident la 1903. E legea progresului. *Quantum mutatus ab illo!*

terea părților din nou înaintea presidentului tribunalului pentru reconciliare se impune, încercările de împăcare putând de astă dată isbuti, etc.» (9).

Această decizie, de și pronunțată cu zece ani înainte, este cu mult superioară deciziei ce publicăm astăzi, care nesocotește adevăratele principii. În decizia actuală, Inalta Curte uită că cererea reconvențională este o adevărată acțiune, care, prin urmare, trebuie să percurgă ambele grade de jurisdicție. Ea uită că, la noi, cererea reconvențională nu se introduce prin simple concluzii (*par voie de conclusions*), ca în Franța (10). Ea uită că, în legea noastră, nu există art. 248, § 4 din Codul fr., pe care l'am transcris mai sus, și pe cari autorii francezi îl critică cu drept cuvânt (11). Ea uită, în fine, decizia sa anterioară din 1893, din care am reprodus câte-va considerente, și care este foarte juridică.

«Cererea reconvențională, în materie de divorț, ȳic cu drept cuvint Aubry et Rau, nu poate fi introdusă pentru prima oară în apel; ea nu poate fi făcută de cât în prima instanță. Părerea contrară trebuie să fie respinsă, pentru că nu poate să atârne de unul din soȳi de a lipsi pe celalalt de cele două grade de jurisdicție. În zadar s'ar opune art. 464 Pr. civ. (al nostru 327); o cerere de divorț produsă sub forma unei acțiunii reconvenționale, nu poate să tindă la compensare, și nu constituie o simplă apărare la cererea principală» (12).

De aceea, nu putem admite soluția dată de Curtea supremă, și este de datorie Curȳei din Iași, la care afacerea casată a fost trimeasă, să respingă asemenea interpretare. Cererea reconvențională nu se poate, în adevăr, introduce, de soȳul pârīt, de cât în cursul procedurei primei instanțe; însă ea poate fi făcută în orī ce stare s'ar afla procesul la tribunal, chiar și în urma admiterei în principiu (13). Aceste sunt adevăratele principii în legea noastră. Ele ni se par incontestabile, și decizia Curȳei din Galați este, în această

(9) Cas. rom. *Curierul Judiciar* din 1893, No. 58. Dreptul din același an, No. 46 și Bulet. Cas. s-a II, 1893, p. 515. Aceleași considerente se găsesc și într-o sentință foarte bine motivată a Trib. din Bruxelles. Cpr. Laurent, III, 271.

(10) Cpr. Vraye et Gode, *op. cit.*, I, 391. Planiol, III, p. 177, nota 2 (ed. 2-a). T. Huc, II, 339, p. 357.

(11) Iată, în adevăr, cum se exprimă în această privință Vraye et Gode, *op. și loco cit.* «La disposition de l'art. 248, qui déclare recevables les demandes reconventionnelles devant la Cour, nous parait être sujette à critique. En effet, elle permet au demandeur reconventionnel de se soustraire à un degré de juridiction. De plus, elle tend à admettre implicitement que la demande reconventionnelle est un moyen de défense opposé à la demande principale, ce qui est contraire à la théorie de la compensation des torts».

(12) Aubry et Rau, V, § 492, p. 188, text și nota 30.

(13) Veȳi Laurent, III, 272. Arntz, I, 498. Fremont, *Divorce*, 689. Cpr. Cas. fr. Sirey, 59. 1. 609. C. Liège, *Belgique Judiciaire* 68, 300. *Pastirissie belge*, 68. 2. 38.

privință, nu se poate mai juridică, de și ea a fost casată.

Avem convingerea că jurisprudența actuală a Curȳei de casație nu va triumfa înaintea Curȳei din Iași și că însăși Inalta Curte se va grăbi a o renega cât de curând, poate chiar cu ocazia judecării aceleiași afaceri, după cum s'a întâmplat în cauza cu Sița Leontopol și Erodiada Ionescu, despre care am avut onoarea de a întreține pe cetitorii noștri în *Curierul Judiciar* No. 79 din a. c. Această schimbare la față putem s'o predicem de pe acum, fără a avea pretenția de a fi prooroc.

D. Alexandresco

CURTEA CU JURAȳI DIN JUDEȳUL ILFOV

Audiența de la 8 Martie 1902

Președenția D-lui G. FLAISLEN, Președinte

Dr. Moiescu cu I. Teodorescu

Delict de presă.—Cererea inculpatului de a dovedi cu martori că altul este autorul articolului calomnios.—Jurnal preparatoriu.—Revenirea asupra jurnalului preparatoriu.—Responsabilitatea ziarului pentru cele publicate sub rubrica «Informațiunilor».

1. *Incheierea instanȳei judecătorești prin care s'a admis proba testimonială, fie în materie civilă, fie în materie penală, este o incheiere preparatorie asupra căreia se poate reveni.*

2. *Dacă redacțiunea unui ziar în loc de a reproduce o știre ce i se comunică, sub forma sub care i-a fost trimisă sau sub formă de comunicat, modifică forma acestei înștiințări și o publică sub rubrica «Informațiuni» care este considerată ca emanând de la redacția ziarului, prin această procedare, redacțiunea și apropiază știrea și în atarī condițiuni, girantul devine responsabil.*

Cestiunea însă de a se ști cine este responsabil într'un asemenea cas, cel ce a times știrea, sau redacțiunea, sau dacă responsabilitatea nu ar fi comună, aparține comisiunii juraților.

3. *În materie de delict de presă inculpatul nu poate dovedi cu martori nici faptele calomnioase — afară de cazul când calomniatul e funcționar public — nici că altul este autorul articolului calomnios.*

S'a ascultat: D-l advocat Em. M. Dan, din partea inculpatului Dr. Moiescu, care a cerut ca curtea să revie asupra încheerei care a admis proba cu martori, de oare ce din art. 296 C. p. reese că în materie de calomie prin presă nu este admisibilă proba cu martori, fie că se tinde a se dovedi prin martori faptele calomnioase imputate persoanelor private, fie că se tinde a se dovedi de către inculpat că altul este autorul articolului incriminat;

D-l C. Mile avocatul inculpatului I. Teodorescu și d-l Procuror General au cerut respingerea pe motiv că curtea nu mai poate reveni.

Curtea,

Ascultând susținerile părților și concluziunile d-lui procuror general;

Văzând că asupra jurnalului anterior curtea poate reveni ;

Având în vedere că inculpatul Dr. Moiescu cere ca curtea să revie asupra încheerii cu No. 27 din 1901, prin care s'a admis proba testimonială cerută de inculpatul I. Theodorescu, spre a dovedi că Dr. Moiescu este autorul informațiunii incriminate ; că în al doilea loc, Dr. Moiescu mai susține că, chiar în cazul când ar fi dovedit că el este autorul comunicării incriminate, trebuie să fie scos din cauză, pentru că redacțiunea ziarului «*Drapelul*» publicând comunicarea făcută nu sub forma unei comunicări, ci în rubrica «*Informațiuni*» care este specială și rezervată direcțiunii ziarului și-a apropiat comunicarea și i-a dat un caracter de publicitate pe care nu l'are un simplu comunicat ;

Având în vedere ca d-l procuror general cere ca să fie introdus în cauză ca inculpat d-l Gh. Compotea, fost secretar al redacțiunii ziarului «*Drapelul*» care ar fi primit scrisoarea conținând comunicarea incriminată ;

Considerând că după dispozițiunile art. 24 din Constituțiune, în materie de dect de presă, este răspunzător mai întâi autorul articolului incriminat, în lipsa lui girantul ziarului în care a aparut articolul și în lipsa acestuia directorul ziarului ;

Având în vedere că Gh. Compotea este secretar de redacțiune a ziarului «*Drapelul*» și nu intra în nici una din categoriile enumerate de art. citat, și că în instanța figureaza în ori-ce cas girantul ziarului ;

Că ast-fel fiind, incidentul ridicat de d-l procuror general este neintemeiat și cată a fi respins ;

Având în vedere că d-l procuror general mai susține că curtea numai poate reveni asupra încheerii prin care s'a admis proba testimonială ;

Considerând că o instanța judecătorească, chiar în materie civilă poate reveni asupra încheerilor preparatorii, conform art. 160 C. p. civ. ;

Considerând că în materie penală, instanța este suverană spre a aprecia dacă este necesar sau nu a se asculta noul martori, dacă este admisibil și legal sau nu ca acești martori să fie chemați ;

Că chiar când într'o ședința s'ar fi decis că o asemenea măsură ar fi poate utilă, acest lucru nu împiedică ca într'o altă ședință ulterioară instanța să aprecieze că măsura numai este necesară, față cu considerațiunile de fapt sau de drept aduse în discuțiune ;

Că prin urmare, astăzi curtea este în drept ca să revie asupra încheerii prin care s'a admis proba testimonială ;

Având în vedere că inculpatul care este chemat înaintea curței ca autor, susține că nu se poate dovedi cu martori că el ar fi autorul informațiunii în cesiune ci numai prin prezentarea în instanța de către girantul ziarului a originalului manuscris al articolului incriminat ;

Considerând că singura dovadă pe care girantul ziarului poate fi admis a o face în specie este prezentarea manuscrisului autorului, însă este cu totul inadmisibil a se dovedi prin martori că cutare sau cutare persoana a scris cutare articol ; un asemenea sistem de probe ar prezenta un pericol însemnat în materie de presă și trebuie înlăturat ca incompatibil cu o funcționare normală și neignită a organelor presei ;

Că dar curtea urmează a reveni asupra probei admise și a înlătura în specie proba testimonială ;

Având în vedere și cel de al doilea incident prin care presupusul autor cere a fi scos din cauză pentru motivul că articolul pe care l'a trimis a fost publicat în ziarul «*Drapelul*» în rubrica «*Informațiuni*» sub o altă formă

și că în atare împrejurări, nu autorul ar mai fi responsabil ci girantul ;

Considerând că într'adevăr, în teorie, dacă redacțiunea unui ziar în loc d'a reproduce o știre ce i se comunică sub forma sub care i-a fost trimisă sau sub formă de comunicat, modifică forma acestei înștiințări și o publică sub rubrica «*Informațiuni*», care este considerată ca emanând de la redacția ziarului, prin această procedare, redacțiunea și apropiază știrea, și în atare condițiuni girantul devine responsabil ; iar impresiunea pentru cititor este mult mai mare când o știre care apare sub formă de informațiuni în partea rezervată știrilor pe care redacțiunea le aduce la cunoștința publicului de cât când apare sub formă de comunicat într'o parte puțin citită a jurnalului ;

Considerând însă că cesiunea de a se ști cine este responsabil într'un asemenea caz, sau dacă responsabilitatea nu ar fi comună, aparține nu acestei curți ci comisiei juraților ;

Că ast-fel fiind cel de al doilea incident cată a fi respins ;

Pentru aceste motive, curtea, revine asupra încheerii No. 27/90 și ordonă excluderea martorului Panait Burchi din prezenta cauză, dispunând a se proceda la judecarea afacerii fără ascultarea acestui martor.

(ss) G. Flaișen, M. Balș, Pherekyde

p. grefier (s) I. P. Sachelarie.

JUDECATORIA OCOLULUI 6 BUCUREȘTI

Audiența de la 28 August 1903

Ion Hansea cu Popa Ilie și Th. Stoicescu

Cartea de judecată No. 2811

Servitute. — Dreptul de trecere.—Loc închis de toate părțile.—Trecere prin proprietățile vecine.—Felul servitutei de trecere.—Esercitarea ei.—Turburare.—Acțiune posesorie.—Dovezi.—Compeliță.—(Art. 616, 634, 1846 și 1847 Cod civil ; art. 60 și 61 din legea judec. de ocoale).

1. *Dreptul de trecere de la o proprietate înfundată pe o proprietate vecină constituie o servitute, care, după natura ei, e necontinuuă, neaparentă și deci dovedirea ei nu poate fi făcută de cât printr'un titlu.*

2. *Acțiunea prin care se cere respectarea exercițiului dreptului de trecere, fără a se prejudeca cesiunea dreptului în sine, este o acțiune posesorie, de competența judecătorului de ocol, și pentru dovedirea căreia nu este nevoie a se cerceta titlurile prin care s'a dobândit acea servitute, destul numai ca cel ce reclamă respectarea dreptului de trecere să dovedească că s'a bucurat de acest drept mai mult de un an, esercitându-l în continuu și că n'a trecut un an de la împiedicarea sa de a și esercita acest drept.*

Asupra acțiunii de față :

Observând lucrările din dosar, cercetarea locală, depunerile martorilor și debaterile urmate :

S'a ascultat : din partea reclamantului Ion Hansea, d-l avocat Oprescu iar din partea pârâților Popa Ilie și Th. Stoicescu, d-l avocat Niculescu.

Judecata,

Având în vedere că din cele rezultate cu ocazia cercetării locale și depunerile martorilor se constată că :

imobilul reclamantului este înfundat de toate părțile ; că până acum 2 luni, și de aproape 15 ani, imobilul său a avut ca loc de esire și comunicație ulicioara ce duce pe lângă proprietățile defenditorilor spre strada C. Marinescu ; că de la această dată ulicioara este închisă de defendori, prin facerea unor uluci, fapt constatat de visu, prin martori și prin recunoasterea defenditorului Stoicescu (a se vedea procesul verbal de cercetare și schița de plan) ;

Având în vedere că reclamantul prin acțiunea sa se plânge că i s'a turburat posesiunea exercițiului acestui drept de trecere, și cere respectarea lui :

Având în vedere că potrivit art. 616 și 634 Cod civ., dreptul de trecere de la o proprietate înfundată pe o proprietate vecină constituie o servitute, care după natura ei e necontinuuă, neaparentă și deci dovedirea ei nu poate fi făcută de cât printr'un titlu ; însă, în speță nu poate fi vorba de validitatea acestui drept de trecere, de oare ce acțiunea intentată nu e o acțiune petitorie, ci pur și simplu se cere a se respecta exercițiul acestui drept, fără a se prejudeca cesiunea dreptului de proprietate ; deci din acest punct de vedere nu e nevoie de a ne preocupa de existența titlului ;

Având în vedere că potrivit art. 61 L. J. ocol, judecătorii de ocoale sunt competente a judeca pe calea acțiunii posesorie reclamațiunile pentru exercițiul ori căreia servituți în genere, deci și acțiunile relative la servituțile de trecere. Că aceasta este cea mai potrivită interpretare ce trebuie dată acestui text de lege, rezultă neapărat din combinația ce o facem cu disp. art. 60 L. J. de pace, prin care se arată că sunt condițiunile ce trebuiesc să se îndeplinească pentru a se admite exercițiul acțiunii posesorie :

Că, în speță, este necontestat că n'a trecut un an de la turburare, că înainte de această epocă, reclamantul și autorii săi, s'a bucurat de acest drept mai mult de un an, și că însușește și condițiunile art. 1846, 1847 Cod civ. și iată cum : exercitarea acestui drept de trecere a fost publică, căci toată lumea a cunoscut că reclamantul s'a servit de această ulicioară, până când și defendorii recunosc aceasta ; n'a fost intreruptă de nimeni până la această epocă, iarăși lucru necontestat ; că a fost exercitată *animus domini*, căci dreptul de trecere era exercitat în folosul fondului său, ca proprietar, și în puterea unei concesiuni bine-voitoare a proprietarilor vecini ; că ast-fel fiind, mai rămâne a vedea dacă a exercitat acest drept în mod continuu, ca cu aceasta să se îndeplinească toate condițiunile pentru a putea zice că are dreptul la acțiune posesorie în materie de servitute de trecere ;

În această privință de și servitutea de trecere este prin natura ei necontinuuă, însă, exercitarea acestui drept de trecere a fost și este de natură continuă, căci evident că a trebuit să fie manifestat atât de des și de regulat pe cât au fost necesitățile ce a avut reclamantul de a circula de la fondul său și în folosul exploatarea fondului său ; căci *continuitatea nu este de cât folosința sau exercițiul regulat al unui lucru sau drept, iar discontinuitatea nu este de cât obținerea posesorului de a se servi de lucrul ce deține*, cu alte cuvinte este folosința sau exercițiul cu intermitențe anormale. Ast-fel dar înțeleasă continuitatea posesiunii, ea se poate aplica și la servituțile discontinue, de și nu s'ar putea proba că posesorul a exercitat dreptul său de trecere secundă cu secundă, totuși, probându-se că a avut tot-d'una intențiunea de a usa de acest drept la interval, după necesitate, urmează că și-a exercitat acest drept cu continuitate ; așa fiind, iată și ultima condițiune prevăzută de art. 1846 și 1847 Cod civ. îndeplinită. Prin urmare, concluziunea cea mai naturală este că întru cât reclamantul nu are a-și valida acest drept de trecere, ci numai să i se respecte neturburată o stare de lucruri existentă, stabilim că are dreptul a exercita acțiunea posesorie și în această materie, indiferent de

existența titlului constitutiv, care nu ar fi necesar de cât pe calea acțiunii petitorie ;

Având în vedere că din procesul verbal de cercetare locală și deposițiunile martorilor se constată, că imobilul reclamantului este închis de toate părțile, că singura esire ce a avut încă de la început lăsată de vechiul proprietar, autorul tuturor, a fost ulicioara ce trece de la proprietatea reclamantului pe lângă proprietățile învecinate, dintre cari fac parte și ale defenditorilor, răspunzând în str. C. Marinescu ; că al or căruia ar fi fost terenul acestei ulicioare, este constant că reclamantul și chiar și alți proprietari vecini s'a servit de dēnsa, de vre-o 15 ani, pentru a eși în str. C. Marinescu, și numai de vre-o 2 luni a fost închisă în dreptul proprietăților lor de către defendori, ast-fel că prin aceasta au închis cu totul ori-ce esire a reclamantului din proprietatea sa ; că de porțița deschisă spre proprietatea Christescu reclamantul nu s'a servit, ne având nici un drept, că și de cea de la proprietatea Ioanei Făcăleț, care numai în schimbul unei plăți i-a permis și înlesnit reclamantului esirea din proprietatea sa închisă ast-fel de vre-o 2 luni, ast-fel că defendorii prin fapta lor au turburat și împiedicat reclamantului exercitarea servituței, a dreptului său de trecere ; că întru cât azi nu se judecă însăși dreptul de servitute, titlul ei constitutiv, este inutil a cerceta pe ce titluri s'ar putea baza existența acestui drept ;

Având în vedere că această stare de lucruri, prin faptul defenditorilor, causează reclamantului prejudiciu, mai ales că e nevoit să plătească vecinei sale I. Făcăleț lăsarea liberă a esirei sale în str. Zaharia prin proprietatea acesteia ; că judecata apreciind fixează aceste daune la 6 lei pe zi, pe care defendorii urmează a'l despăgubi cu începere de astă-zî, când li se impune obligația d'a lăsa libera trecere și până la competența instanței ;

Considerând că prin natura lucrului fiind pericol în întârziere, cererea de execuție provisorie din acțiunea suplimentară cată a fi admisă ;

Pentru aceste motive, admite acțiunea în parte, etc.
Judecător (s) C. Negrea.

Grefier (s) G. A. Râmniceanu

Observație. — Veți asupra principiului pus prin cartea de judecată a jud. ocol. VI din București, în privința dovedirii dreptului de trecere, cartea de judecată a jud. ocol. Slatina și observația publicată în *Curierul Judiciar* din anul curent No. 61 p. 534.—În cât privește dreptul proprietarului, a cărui loc este înfundat, de a reclama o trecere asupra locului vecinului, pentru exploatarea locului înfundat, veți cartea de judecată a jud. ocol. Cloșani, publicată și adnotată de d-nul D. Alexandresco, în *Curierul Judiciar* din 1901, No. 83. (N. R.)

BIBLIOGRAFIE

A apărut No. 1 Revista Generală de Administrație, sub direcțiunea d-lui Matei I. Petrescu, fost mult timp director al administrăției în Minist. de Interne. Această revistă având asigurat concursul multor oameni de drept și scriitori de valoare, și judecând după materia variată ce primul număr conține (32 pagini), nu ne îndoim că va găsi amatorii mulți, mai ales printre funcționarii administrativi, pentru care de sigur a și fost creată. Revista apare la începutul fie-cărei luni.

Redacțiua și Administrațiua e în str. Regală 7 București.
Prețul abonamentului : un an lei 12 ; 6 luni lei 7 ; Numărul 1.25.